

Η επιστροφή στον Παράδεισο (Κυριακή της Τυρινής).

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom \(†\)](#)

Το ανθρώπινο γένος στο πρόσωπο του παλιού Αδάμ έπεσε, όταν αμάρτησε απέναντι στην αγάπη· κι η φοβερή κρίση του Θεού θα είναι μια κρίση για την ανθρώπινη αγάπη.

Ο άνθρωπος είχε προσκληθεί στην πλήρη αντίληψη, σε μια ενότητα ολόκληρης της ζωής του με το Θεό μέσω της αγάπης αλλά έπεσε επειδή θέλησε να μάθει το μυστήριο του είναι με την κρύα λογική του και την τυφλωτική αντίληψη της σάρκας. Και έγινε σάρκα, το πνεύμα σβήστηκε ενώ ο φυσικός άνθρωπος θριάμβευσε μέσα του, κι έγινε αυτό που γνωρίζουμε τους εαυτούς μας να είναι: κάτοχος ενός αβέβαιου, ψεύτικου είδους κατανόησης του μυαλού κι ενός μεθυστικού είδους αντίληψης του σώματος.

Τη γνώση όμως εκείνη που ο άνθρωπος είχε κληθεί να αποκτήσει μέσα στην ενότητά του με το Θεό, με την ενατένιση των μυστηρίων της ζωής και της ύπαρξης στο βάθος του Θεού την έχασε - όπως τη χάνει και τώρα - όταν

αμάρτησε απέναντι στην αγάπη.

Το Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής ήταν για τη Μέλλουσα Κρίση. Η κρίση αυτή βασιζόταν αποκλειστικά στην ερώτηση αν ήμασταν ικανοί ν' αγαπάμε όταν ζούσαμε στη γη: «Ἐθρεψες τους πεινασμένους, συμπόνεσες όσους κρύωναν, έντυσες τους γυμνούς, είχες το θάρρος να επισκεφτείς τους φυλακισμένους, είχες δείξει έλεος και αγάπη;» Αυτή είναι η μόνη κρίση για την οποία μιλάει ο Κύριος. Ρωτάει μόνο τι είδους καρδιά είχαμε, αν πάνω στη γη ήμασταν ικανοί ν' αγαπήσουμε με όλο το πλάτος της γήινης αγάπης και με μια ζωντανή, ανθρώπινη καρδιά γεμάτη συμπάθεια, στοργή και συμπόνια. Η φοβερή κρίση είναι τρομακτική

διότι δε θα απαιτήσει τίποτα από μας. Θα σταθούμε απλώς μπροστά στο πρόσωπο του Θεού και τότε εμπρός στο πρόσωπο της θεϊκής αγάπης, σ' ένα πεδίο όπου δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την αγάπη, όπου η αγάπη εκφράζει όλο το νόημα του είναι, αυτό που είναι καλό μέσα μας θα θρηνησει διότι ποτέ δεν το αφήσαμε ελεύθερο, ποτέ δεν το αφήσαμε να εκφραστεί στην πληρότητά του, διότι σκοτώσαμε την αγάπη για χάρη της κρύας λογικής μας και των πειρασμών της σάρκας.

Σήμερα λοιπόν, θυμούμενοι την πτώση του Αδάμ μπορούμε πολύ εύκολα να φανταστούμε το πως έχυσε πικρά δάκρυα εμπρός από τις πύλες του παραδείσου. Οι πύλες αυτές του παραδείσου είναι οι πύλες οι οποίες είναι κλεισμένες σε εκείνον ο οποίος έχει αποτύχει στην αγάπη. Πόσο συχνά δε νιώθουμε κι εμείς κάτι παρόμοιο: η οικογένεια διαλύεται και κάποιος θρηνεί μπροστά στις κλειστές πύλες του παραδείσου επειδή η αγάπη δεν μπόρεσε να σταθεί και να θριαμβεύσει, επειδή τίποτα δεν έχει μείνει εκτός από ψυχρότητα και απομάκρυνση· πεθαίνει ίσως μια φιλία κι ένας άνθρωπος στέκεται στον παγωμένο κόσμο μιας σβησμένης αγάπης και μιας κλειστής καρδιάς.

Δε γνωρίζουμε κι εμείς τον πόθο εκείνο του Αδάμ για τον οποίο η εκκλησία ψάλλει με τόσο μεγάλο πόνο; Δεν έλκεται η ψυχή μας προς το Θεό, προς τα αγαπημένα μας πρόσωπα, και δε μας κλείνεται η πόρτα κατάφατσα επειδή η αγάπη μας δεν είναι αρκετή, επειδή η ψύχρα και η απολίθωση των καρδιών και του μυαλού μας είναι τόσο δυνατές;

Τι πρέπει να κάνουμε όμως; Πως να ξεφύγουμε από τη φρίκη αυτή; Την απάντηση μας τη δίνει το σημερινό Ευαγγέλιο. Το να μάθουμε ν' αγαπάμε έξαφνα, ανεπιφύλακτα, το ν' ανοίξουμε τις καρδιές μας, ν' ανοίξουμε τις ζωές και τις ψυχές μας στο Θεό και τους ανθρώπους είναι πέρα από τις δυνάμεις μας, μπορούμε όμως τουλάχιστο ν' αρχίσουμε από τα μικρά- μπορούμε, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος (Ρωμ. 14.1) να αρχίσουμε να δεχόμαστε ο ένας τον άλλο σαν «ασθενούντας», όπως ακριβώς ασθενείς είμαστε και εμείς. Αυτή είναι η αρχή της συγχώρησης.

Είμαστε ανίκανοι να συγχωρούμε ώστε να μην παραμένει πόνος και φρίκη, μπορούμε όμως ν' αρχίσουμε να συγχωρούμε, μπορούμε να πούμε: «Σε δέχομαι όπως είσαι· παρ' όλη σου την ψυχρότητα και την πικροχολία, την κακοτροπία και την ασχήμια δε θα σε αποστραφώ· είσαι ο αδελφός μου, η αδελφή μου, η μητέρα μου, ο πατέρας, ο φίλος μου. Θα ανεχτώ την ψυχρότητά σου, θα ανεχτώ τα πάντα, θα τα υποφέρω. Προς το παρόν αυτό είναι όλο που μπορώ να κάνω- δεν είμαι ικανός να σε αγαπήσω, μπορώ όμως να σε αποδεχτώ. Μπορώ να σε δεχτώ όπως και ο Χριστός δέχτηκε το σταυρό, τον άσπλαχνο, βασανιστικό σταυρό, και να σε

μεταφέρω με μαρτύριο και θλίψη στους ώμους μου».

Δεν είναι βέβαια όλους που πρέπει να υπομείνουμε με τόσο πόνο και λύπη. Πολλούς μπορούμε να μεταφέρουμε με χαρά· κι ας μην ξεχνάμε όλους όσους μεταφέρουν εμάς με στοργή, με συμπόνια, με αγάπη.

Αν δεν μπορούμε να συγχωρέσουμε τέλεια ας λυπηθούμε τουλάχιστο τον άλλο που είναι αμαρτωλός όπως ακριβώς και εμείς, που είναι εξ ίσου μ' εμάς ασθενικός και ανίσχυρος, το ίδιο ανίκανος ν' αγαπήσει, το ίδιο ανίκανος να συγχωρέσει, να ζήσει. Ας δεχτούμε ο ένας τον άλλο με την αγάπη του σταυρού, και ας μπούμε στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή χαιρόμενοι που μας δόθηκε να προχωρήσουμε μαζί προς τη σωτηρία, προς την ημέρα που με τη χάρη και τη δύναμη του Θεού, τη στοργή και την αγάπη και την παρηγοριά του Θεού θα μπορέσουμε κι εμείς να γίνουμε καλά και να γνωρίσουμε την πλήρη συγχώρηση, την τέλεια αγάπη και μέσα από τις στενές πύλες θα έχουμε φτάσει στη Βασιλεία του Θεού.

Σημ. Την Κυριακή αυτή μνημονεύουμε την Εξορία του Αδάμ από τον Παράδεισο της τρυφής.

Πηγή: www.agiazoni.gr

<https://bit.ly/3sGrZJJ>